

BROKILON

Jan Kotouč

STRNADŮV EFEKT

Copyright © 2023 by Jan Kotouč

Cover © 2023 by Tomáš Flak

For Czech Edition © 2022 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-540-3

Jan Kotouč

Strnadův efekt

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2023

Jan Kotouč

v nakladatelství Brokilon

Cyklus České země

1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
2. Ofenziva českých zemí
3. Spojenci českých zemí
4. Bitva o české země

Hrdinové českých zemí (antologie)

V tajné službě Koruny české

*Jan Kotouč, Lucie Lukačovičová: Velká bouře v českých zemích **

** připravujeme*

<http://www.jan-kotouc.cz>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Z vesmíru ta planeta vypadala tak, jak uváděly prospekty. Přesně podle objednávky pro Ústřední byrokratickou autoritu. Kultivace trvala už sedm milionů dvě stě šest tisíc sto pět oběhů planety kolem místní hvězdy. Pěkně podle kultivační příručky, tak, jak by to mělo vypadat.

Byrokrat seděl v řídicí centrále své lodi a sledoval displeje, zatímco plavidlo zpomalovalo k planetě. Tohle měla být jednoduchá práce. Na svých cestách po necivilizované části vesmíru měl za úkol zhodnotit kultivační aktivity na jedenácti podobných světech ve třech různých galaxiích. Cesta mu trvala dlouho, ale čas pro Ústřední byrokratickou autoritu moc neznamenal, důležité byly výdaje. Tento svět bude brzy připravený k osídlení klientskou rasou s katalogovým číslem 13452, která si úpravu planety objednala, podobně jako ostatní planety, jež měl byrokrat prověřit.

Byla to zdlouhavá práce, ale na tom stála celá Ústřední byrokratická autorita, jejíž vliv sahal do sedmnácti galaxií a tří alternativních vesmírů.

Byrokrat cítil velké uspokojení. Na tuhle misi ho vybrali z tisíce osmi kandidátů, jiných byrokratů s pověřením dvacáté šesté úrovně.

Až tahle výprava úspěšně skončí, bude mít – jen těžko tomu mohl uvěřit – pověření dvacáté sedmé úrovně. A s ním moc, respekt a větší kancelář na domovské planetě.

Nechal se unášet šťastnými myšlenkami na moc a prestiž, zatímco automatické skenery pracovaly a on je jen občas zkontroloval.

Kultivační generátor na planetě pracoval celé ty miliony oběhů výborně. Změnil planetu přesně tak, jak bylo pro klientskou rasu 13452 potřeba. Tyto generátory byly jedním z největších a nejlevnějších děl Ústřední byrokratické autority. Trvalo to dlouho, ale generátor dokázal pracovat sám, díky vzácnému izotopu místo paliva se mu miliardu oběhů nevybijí napájecí články a z jediného místa na planetě dokázal skrz prostorové ohyby manipulovat s celou planetou a měnit její biosféru. Efektivní a levné. Byrokrat si vzpomněl na dávného předchůdce, který generátory vynalezl. Odešel do výslužby jako byrokrat s pověřením čtyřicáté osmé úrovně.

Zasníl se, jaké by to bylo dotáhnout to v kariéře *tak* vysoko, když mu počítač začal hlásit nepřijemné zvěsti.

„Anomálie: Katalogové číslo 2560. Anomálie: Katalogové číslo 10483.“

Byrokrat nebyl ještě rozladěn, terraformované planety občas vyžadují drobnou korekci, ale ani jedno z těch čísel si nepamatoval, a tak se musel podívat do databáze.

Vzápětí rozladěn byl. Katalogové číslo 2560 znamenalo tu nejobornější anomálii: život.

Život! Nejhorší vesmírná náhoda, která mohla existovat, a jim se tady bez dovolení vyvinula na planetě, již už měla jedna civilizace rezervovanou.

Jistě, odstranění nějakých mikrobů nebo drobných živočichů by nemělo být tak těžké, ale bude to stát hodně zdrojů. Ústřední byrokratická autorita neměla ráda, když někdo plýtval zdroji.

Anomálie s katalogovým číslem 10483 byla ale ještě horší. Týkala se stavu atmosféry. V atmosféře planety bylo mnohem víc oxidu uhličitého, než by mělo. Také tam byly stopy po ozonových dírách... skleníkovém efektu... v atmosféře byly i stopy radiace?

Jak to bylo možné?

Byrokrata začala přemáhat zlost a zoufalství, a když se jeho loď konečně přiblížila na oběžnou dráhu, zjistil to, co už dávno tušil.

Tady nešlo o mikroby. Ani o malá zvířata. Na povrchu viděl obrovská města. Oceány brázdil bezpočet lodí a vzduchem dokonce létaly sem a tam stroje. Na oběžné dráze kroužila řada malých satelitů, a v jednom dokonce zachytil několik forem života.

Nejenže mají města, oni mají už i vesmírnou stanici.

Pokud bylo něco ještě odpornější a chaotičtější než život, byla to civilizace. Chaos a nepředvídatelnost. Civilizace, která narušuje plány Ústřední byrokratické autority. Ani nevěděli, že tahle planeta už byla rezervovaná, jen tak se tu vyvíjeli a ničili si tu planetu městy, skleníkovými plyny, radiací a vším možným.

Tohle nebude mít jednoduché řešení.

Byrokrat usilovně přemýšlel. Tohle bude stát hodně prostředků, ale kdyby to dokázal udělat co nejlevněji... s nejmenšími náklady, možná by ho to nestálo povýšení. Možná by ho dokonce pochválili.

Jeho loď neměla žádné bojové schopnosti, ale kultivační generátor dokázal z místních molekul vytvářet všechno možné. Ale co může udělat?

Zjistil ze senzorů co nejvíc. Šlo o životní formy na bázi uhlíku. Mohl by zkusit biologické agenty, ale tam by hrozilo, že to poškodí biosféru planety, a to by mu klientská rasa nepoděkovala. A Ústřední byrokratická autorita už vůbec ne.

Záření? Generátor by dokázal vytvořit radiaci a skrz ohyby ji rozšířit po celé planetě. Zabílo by to všechny živočichy a planetu to kontaminovalo, což by bylo dočasné řešení, ale... ne, to by bylo zbytečně nákladné. Byrokrat si to ověřil. Šlo o metodu s katalogovým číslem 389. Osvědčená, ale nákladná.

Procházel dál seznam a potom ho to trklo.

Ano!

Metoda 6158. Vynález jiného slavného byrokrata, který byl za to povýšen na pověření třicáté osmé úrovně! Ano. Nanotechnologie. Pomocí portálů může rozšířit nanity, které se budou vázat na vše

živé, a potom je bude pomocí signálů dobíjet. Vydrží jen chvíli, ale generátor bude moci nanitů vytvořit prakticky nekonečné množství.

Zkontroloval údaje o povolených výdajích. Ano, pokud vyrobí ty nejjednodušší nanočástice první úrovně, rozklad tkáně tvorů potrvá dlouho, ale bude to nejlevnější řešení. Navíc následky pro planetu budou mnohem menší, prakticky zanedbatelné.

Ano, do toho se pustí a možná dostane ještě pochvalu za ušetřené náklady.

Začal z oběžné dráhy posílat instrukce generátoru.

Část první

**Nemocnice
a koleje**

1.

Matěj Strnad pomalu přicházel k vědomí.

Nebo si to alespoň myslel. Nepamatoval si, že by šel spát, ani kde je. Všechno bylo zamlžené. Nic nechápal.

Někde nad sebou slyšel hlasy.

„Může být kontaminovaný?“

„Ptáte se mě už potřetí. Myslím, že nakažlivý není. Rozhodně ne víc než zbytek planety.“

„Ale ta jeho ruka...“

„Ano, kvůli tomu ho máme na izolačce, ale žádné testy, které jsme udělali, nenaznačují, že by to bylo jakkoli nakažlivé.“

„A co ty červené a růžové fleky, co má na kůži, i tady pod vlasama!“

„To je *psoriasis vulgaris*.“

„Cože to je?“

Povzdech. „Lupénka. Trpí tím každý padesátý člověk na světě, a s tímhle to nesouvisí... počkejte... přichází k sobě.“

Mlhavý opar se zvedal a Matěj začal vnímat vlastní tělo. Cítil pravou ruku, ale tu levou... v té ho něco pánilo nebo brnělo. Co to...

Otevřel oči a skoro okamžitě ho oslepilo jasné světlo.

„Au...“ vysoukal ze sebe.

„Ztlumte to světlo!“

Několikrát mrkl, netušil, kde je. Potom mu do zorného pole vstoupily dvě postavy.

Měly na sobě igelitové obleky. Nebo tak to aspoň Matějovi připadalo. Snažil se vzpomenout si, jak se těm oblekům říká. Postavy se nad něj naklonily. Skrz hledí viděl, že to jsou muži.

„A... ah...“

„Pane Strnade, slyšíte mě?“

„Ah... jo.“

„To je výborné, mysleli jsme, že se nikdy neprobudíte.“

„Kdo... kdo jste?“

„Jmenuju se doktor Radek Hadaš, tohle je kapitán Postler.“

„Ka... kapitán?“

„Tím se nezatěžujte. Co si pamatujete naposledy?“

To byla výborná otázka. Matěj se snažil rozpomenout. Když mu bylo čtrnáct, spadl z kola a praštil se do hlavy. Také se vzbudil v nemocnici a ptali se ho, co si pamatuje naposledy. Ta vzpomínka mu vyskočila okamžitě. Ale teď...

Teď mu už čtrnáct asi nebylo.

A je tohle vůbec nemocnice?

A proč mají ti dva chlapi na sobě skafandr? Nebo ne, HAZMAT oblek. Matěj už netušil, co zkratka znamená, ale z počítačových her věděl, že se tomu říká HAZMAT oblek.

Náhodné asociace na něj vyskakovaly, ale co si pamatoval naposledy...

Jo! Už věděl... Eliška! Výlet s Eliškou. Poměrně jednodušší holkou, kterou našel přes Tinder. Nebo která spíš našla jeho. Už na prvním rande usoudil, že by to nemělo budoucnost, ale ona předtím navrhla výlet lodkou po soutěsce v Hřensku. Matěj se tam tehdy chtěl taky vypravit a neměl s kým, tak na to kývl. Vzpomínal si na jízdu lodkou plnou turistů, včetně vřeštícího dítěte. Trval na tom, že zaplatí i za Elišku, v tomhle byl konzerva. Potom pluli, ale pak...

Nic. Nepamatoval si vůbec nic.

A teď ležel někde v nemocnici a nad ním stáli dva chlápci v ochranných oblecích.

„Pama... pamatuju si cestu lodkou v Hřensku. A potom... potom... nic.“

Dvojice mužů se na sebe podívala, nepromluvil doktor, ale kapitán.

„Pane Strnade, všichni na té loďce jsou mrtví, došlo tam k... nevíme čemu, ale přímo před vaší lodkou se něco objevilo, chytilo vás to a uvolnilo nějakou... energii, my nevíme co. A zabilo to všechny ostatní. Vy jste z nějakého důvodu přežil.“

„Co... ostatní... mrtví...?“

„Ano... vás to odhodilo na břeh, tam vás našli... Pane Strnade, to bylo před dvěma dny.“

„Dvěma...?“

Ozval se doktor Hadaš. „Pane Strnade, prosím, nenamáhejte se. Faktem je, že ani my úplně nevíme, co se stalo. Ale tyhle... hm, záblesky se dějí po celé republice... vlastně po celém světě. A my *nevíme*, o co se jedná. Víme jen, že jste to přežil, a teď se snažíme přijít na to, co s vámi je. Ležíte v Ústřední vojenské nemocnici v Praze.“

„V Praze...“

Matějovi se začalo v hlavě rozjasňovat, ale to přinášelo víc otázek než odpovědí.

„Počkejte. Stalo se mi to v Hřensku. Proč mě vezli do nemocnice do Prahy? A proč máte ty skafandry?“

„Pane Strnade, prosím, uklidněte se... Při výbuchu vás něco zachytilo. Přesněji vaši levou ruku.“

„Jak to myslíte?“

„Podívejte se.“

Matějovi se podařilo nadzvednout hlavu. Jeho ruka ležela volně podél těla dlaní nahoru. Byla odkrytá a od dlaně až k předloktí se táhly jasné šedomodré čáry. Vypadalo to jako kov. Jako...

„Co to, kurva...?“

„My nevíme, pane Strnade! Opravdu nevíme. Svět se před dvěma dny otočil vzhůru nohama. K podobným věcem jako v soutěsce

v Hřensku dochází všude po celém světě. A my *nevíme*, co to je. Jsou tu nějaké... já nevím, trhliny, portály, a z těch se šíří signály a taky malé nabitě částice.“

„O čem to mluvíte?!“

Doktor se znovu podíval na kapitána.

„Myslíme si, že je to mimozemského charakteru.“

„Mimo...“

„Jako z jiné planety, z vesmíru!“

„Já vím, co je mimozemský, ale... a tohle mám na ruce!“

„Ano, pane Strnade. A my vůbec *nevíme*, co to je ani co to dělá!“

*

Matěj byl stále vyčerpaný a opakovaně upadal do bezvědomí. Doktor Hadaš mu říkal, že to je normální, že tělo se vypořádává se šokem.

Matěj by rád zavolal mámě, ale prý už byla informována, že je její syn v pořádku. A jak Matěj mámu znal, do Prahy by stejně nejela, měla ráda svůj klid na venkově.

Do pokoje mu dali televizi. Sestra – taky v HAZMAT obleku – se ho zeptala, jaké seriály rád sleduje, a Matěj ji musel zklamat tím, že to, co sleduje, je u něj na disku doma a občas něco na Netflixu, o který se dělil s kamarádem. Ve svém mosteckém bytě ani televizi neměl, vše sledoval na notebooku.

Tak se díval na zprávy a zjistil, že doktor nepřeháněl. Vážně nikdo nic nevěděl. A zpravodajství bylo zmatenější než obvykle. Přesto se Matějovi podařilo zjistit pár základních faktů.

Začalo to sérií zemětřesení na spoustě míst – zachytil Yellowstone, Kordillery, Island, poušť Gobi, Himaláje, Alpy, dokonce i někde kolem Macochy. Desítky míst. Po celém světě se objevovaly jakési trhliny, bubliny nebo snad portály – každé zpravodajství tomu říkalo jinak. Podle záběrů to vypadalo jako zrcadlová koule, která se někde vznáší.

Spousta lidí by už tohle nepobírala a jeden zpravodajec na CNN Prima News se zhroutil v přímém přenosu a museli ho odvést z vysílání, zatímco křičel: „Proboha, to není možné, to se neděje!“

Jenže ono se to dělo.

A víc.

Portály chrlily malé částice, někdo to označil za nanotechnologie, a ty se pozvolna upínaly na všechno živé. Matěj si pamatoval jeden díl *Star Treku*, kde měli borgské nanotechnologie. Doufal, že to není ten sajrajt, co má v ruce. Ale robotická zombie se z něj zatím nestala.

Dělali mu různé testy, zjistili, že ruka reaguje úplně normálně, všechny svaly i nervy pracují. Testovali jeho kognitivní funkce a všechno prý vyšlo dobře. Překvapilo je, že se Matěj ve dvaceti stal členem Mensy, protože věděli, že dělá skladníka v Mostě. Někteří lidé přisuzovali IQ moc vysokou váhu... a taky se dívali skrz prsty na lidi, co dělali manuální práce.

Nakonec se ho ptali, jak tu svou ruku cítí. Na to se Matějovi odpovídalo hůře. „Jak kdy,“ krčil rameny. Většinou měl dojem, že to lehce brní, občas to páliło. Ale nepovažoval to za bolest. Bylo to spíš takové... zvláštní.

Jak byl momentálně zvláštní celý svět, tak se v tom už nikdo ani nešfoural.

Takhle strávil Matěj další dva dny. Dobrá zpráva byla, že si dokázal sám dojít na záchod. Nepotřeboval asistenci sestry v ochranném obleku.

Cítil se trochu zahanbeně, že nemyslel na Elišku. Nebyla to „jeho partnerka“, ale pořád tam byl s ní. Zahynula na lodce spolu s ostatními. Viděl ji podruhé v životě, ale pořád to bylo „rande“. Měl by pro ni truchlit, ale vlastně to vnímal podobně jako všechny ostatní mrtvé.

Jeho mobil byl prý zničený, takže ani nemohl na internet nebo komunikovat. Exmanželce psát nechtěl. Šestiletého syna neviděl už několik měsíců.

Aspoň nad tím vším přemýšlel.

Když zase dorazil doktor Hadaš, Matěj se ho zeptal: „Pane doktore... myslíte, že byste mi mohl obstarat mobilní telefon?“

„Co?“ zeptal se, zatímco prohlížel Matějovi ruku.

„Mobil. Můj smartphone byl zničený. Mobil mě alespoň zabaví víc než televize.“

„Měl byste číst knihy,“ zabručel doktor.

Matěj spolkl poznámku, že v jeho 1+1 bytě možná není moc nábytku ani televize, ale má obrovskou knihovnu. Navíc s tím, co se teď ve světě děje, má se svou zásobou sci-fi spisovatelů možná lepší přehled o dění než doktor. Rozhodně si některé věci dokáže líp představit. Takže potřebuje spíš ten mobil.

Byl to opravdu kontakt s mimozemšťany? Nebo divná transdimenzionální porucha? Anebo co se to vlastně na světě dělo?

Vlády jednotlivých zemí se snažily přijít s vysvětlením, ale těžko můžete hledat řešení, když ani nevíte, co se děje. Ze zpráv Matěj pochopil, že česká vláda se tak nějak plácala a říkala prázdné fráze. Evropská unie zrovna tak. NATO mělo pohotovost, ale netušilo, co má dělat. OSN byla impotentní jako vždycky. V USA nejspíš polovina obyvatelstva považovala mimozemské portály za fake news a druhá sepisovala důvody, proč za to může současná administrativa. Ruský prezident vydal prohlášení, že jejich zpravodajské služby musejí napřed potvrdit, že nejde o provokaci ze strany USA a Ukrajiny. Čína prostě mlčela.

Matějova ruka najednou začala mnohem víc pálit. Sykl bolestí, doktor Hadaš se od něj odtáhl.

„Co se děje?“

Matěj se chytil za paži a rychle oddychoval.

„Na moment... na moment to začalo mnohem víc pálit. Jako bych strčil ruku do ohně – doslova. A najednou to zase bylo pryč... ááá...“

Přišlo to zase a zase to rychle zmizelo.

Hadaš se k němu nakláněl. „Můžeme udělat další testy. Ale zvnějšku nic nepozoruju a...“

Upadl. Matějova postel se zatřásla.

„Co to...? Zemětřesení?“

„Tím to začalo, když se objevovaly ty portály, ale... já nevím...“

Další otřes. A další.

A potom...

Potom uslyšel křik z chodby. Překvapivý křik. Zděšený.

A hned po tom... výstřel. Jeho izolační místnost nebyla nejspíš

tak hermeticky uzavřená, jak se domníval, ale to si uvědomil jen okrajově.

Na chodbě někdo střílel! Kdysi chodil na střešnici. Někdo střílel na chodbě. K jednotlivým ranám pistolí se přidal i štěkot samopalů a útočných pušek.

Dveře se otevřely a dovnitř vběhl kapitán Postler. Neměl na sobě ochranný oblek, Matěj poprvé spatřil jeho tvář, měl hnědé vlasy na ježka a prřavý nos. Nejvíc si ale všiml pistole, kterou držel v ruce.

„Postlere, co to děláte!“ zařval Hadaš.

„Musíme vypadnout, pane doktore! Na nemocnici někdo útočí!“

„Cože?“

Postler už ale dál nic nevysvětloval. Přistoupil k Matějovi a zvedl ho za paži. „Můžete vstát?“

„Jo... jo!“ Matějovy bosé nohy se dotkly podlahy. Někdo mu sem předtím přinesl pantofle. „Co se děje?“

Střelba na chodbě pokračovala.

„Věřte, že to kurva neumím vysvětlit! Pojdte!“

Táhl Matěje ke dveřím.

„On je pořád v karanténě!“ namítl Hadaš. „A vy bez toho obleku teď taky!“

„To je teď kurva jedno! Když tu zůstaneme, chcípáme! Jdeme! Strnade, hněte sebou!“

Matěj si dával pozor, aby se v pantoflích nepřerazil, jak ho Postler táhl na chodbu. Hadaš šel za nimi a mumlal si něco o tom, že Češi na karanténu vždycky serou.

Na chodbě se jenom zajíkl. Ležela tam dvě lidská těla, jedno v uniformě policie ČR, druhé patřilo zdravotní sestře. Možná té, co Matějovi nosila první dny bažanta. Potom si Matěj všiml ještě třetího těla.

Pokud to šlo označit za „tělo“. Rozhodně to nebylo lidské tělo.

„Co to...?“

Mělo to zhruba lidský tvar, ale celé to vypadalo jako vyřezané ze zrcadla. Jako obří chromový panák. Žádný obličej, žádné rysy. Horní paže byly zašpičatělé do jakéhosi ostří.

V trupu měla ta věc několik děr.

Hadaš na to vyjeveně zíral.

„To je... mimozemšťan!“

„No, Ostravák to určitě nebude!“ zabručel jediný muž, který na chodbě zůstal stát. V ruce měl pistoli, na sobě uniformu, pod nárameníkem světle zelený baret a těžce oddychoval. „Je ten pacoš schopnej chodit?“

„Dokážu chodit i všechno ostatní,“ řekl Matěj a taky zíral na mrtvolu. Nikdy v životě neviděl ani mrtvého člověka, i dědeček na pohřbu měl zavřenou rakev, natož mrtvého mimozemšťana...

„Hrozí kontaminace?“ zeptal se Hadaš vojáka na chodbě.

„Jak to mám vědět?! Já jsem chemik, ne... ne, já ani nevím, kdo by měl tohle řešit! Ale musíme vypadnout.“

„Co se stalo?“ zeptal se Matěj, když se dali po pohybu. V nemocniční košili a pantoflích si mezi dvěma uniformovanými vojáky a doktorem v HAZMAT obleku připadal dost nepatřičně. Navíc je zdržoval.

„Tu otázku si klade celý svět už pár dnů, ale jestli myslíte tady, tak jeden z portálů se objevil před budovou. Z toho vyskočilo pár těchhle panáků a vběhlo rovnou sem na infekční oddělení. Budovu hlídali státní i vojenský policajti a ty svině je rozsekaly.“

„Já myslel, že vy vojáci byste na tohle měli být vycvičení!“ zabručel Hadaš.

„Týjo, představte si, že v základním výcviku nás nikdy neučili, co máme dělat, když se po celé planetě začnou objevovat obří zrcadlové koule a z nich budou vyskakovat panáci s nožema místo rukou! Asi by to měli na Univerzitě obrany přidat do skript!“

Kráčeli dál chodbou, voják, který se nepředstavil, si potom přitiskl ruku k uchu. Matějovi došlo, že má hands-free vysílačku.

„Další panáci vyskočili z portálu na nádvoří.“

Došli k výtahu, ale Postler je zastavil.

„Radši schodiště!“

Pantofle byly Matějovi trochu velké, ale šoural se statečně s nimi. Chodby mu připadaly prázdné.

„Proč tu vlastně nikdo není?“

„Celé oddělení jsme izolovali, když sem přivezli vás,“ řekl Postler.
„Pacienti se přemístili do jiných pavilonů.“

„To je štěstí, jinak by tu byly rozsekané mrtvolky pacošů!“

Sešli o jedno patro níž, potom o druhé. A zase uslyšeli střelbu.

A tam už rozsekaná těla pacientů našli.

Stejně jako tam našli i dva mimozemšťany. Tihle byli ale živí.

Sotva je Matěj zaregistroval, jeden z nich usekl hlavu vojákoví, který do něj zrovna střílel z brokovnice.

„K zemi!“ štěkl Postler a s druhým vojákem začal pálit z pistolí.

Doktor Hadaš Matěje strhl na zem. V chodbě byli ještě další dva vojáci. Muž a žena. Na rozdíl od Postlera i druhého muže měli tihle černé barety.

Jak se jeden mimozemšťan složil k zemi, druhý se otočil.

Na tváři neměl opravdu žádné rysy, ale i tak bylo Matějovi jasné, že se dívá na něj. Jako zvíře, co ho cítí.

Mimozemšťan se k němu rozběhl, čepele připravené. Matěj se pokusil zvednout, stále ho ale k zemi tlačil Hadaš, který nebyl tak hbitý.

„Uhněte!“

Sotva se zvedli, mimozemšťan byl u nich a dvě čepele se zaryly do lékařova těla.

Doktor se roztočil, jak do něj mimozemšťan vrazil. HAZMAT oblek se roztrhal, vyvalila se z něj krev a vnitřnosti. Ale mimozemšťan ho měl jen jako malou zastávku po cestě. Rychle se otočil k Matějovi a znovu vyrazil.

Než stihl Matějovi před očima proběhnout jeho komplikovaný, ale poměrně spokojený život, mimozemšťan dostal zásah a zavrával. Rána ho nezabila, ale hned se k ní přidaly další. A další.

Postler a zbývající dva vojáci pálili z pistolí na tvora, který nakonec vrávoravě spadl k zemi. Kapitán k němu přistoupil a dvakrát ho střelil do hlavy.

„Ani nevíme, jestli tam mají mozek, nebo co vlastně mají,“ řekl druhý voják.

„Síla zvyku.“

Postler se podíval na Matěje. „Jste v pořádku?“

„Jo... ano... jo.“

„Doktor Hadaš...“

Kapitán k němu přistoupil, ale bylo jasné, že lékař je po smrti.

„Novotný i Čihák to schytali stejně jako ti dva policajti,“ řekla vojákyně, která jediná zbyla z těch, co potkali na chodbě. Těžce od-
dychovala a dívala se na těla přátel. V očích jí hrála plejáda emocí.

„Venku dostali Brechtu, Šumperovou... všechny!“

„Kdo vy jste?“ zeptal se Postler.

„Nadrotmistryně Dana Navrátilová, pane. Vojenská policie, ochranná služba. Přidělili nás sem kvůli tomu VIPákovi.“

„Ten VIPák jsem já?“ řekl Matěj. Bylo toho na něj už moc.

„Jo. A ty potvory šly evidentně po vás.“

„Po mně?“

Voják, kterého potkali před Matějovým pokojem, přikývl. „Jo, to vám nedošlo? Tohle není náhodný útok. Ty potvory vyskákaly z portálu a běžely rovnou sem, na infekční oddělení. Šly cíleně po vás.“

Na Matěje toho bylo pořád trochu moc. „Já jsem skladník z Mostu! Proč mě chtějí kurva zabít mimozemšťani?!“

„To by mě taky zajímalo, kreténe,“ řekla Navrátilová. „A proč po cestě pozabíjeli nás.“

„To bude tou věcí, co máte na ruce,“ poznamenal Postler. „Nerozumím tomu, ale taktiku poznám. Jste pro ně důležitější a sa-
rajt, co máte na ruce, je jediné vysvětlení.“

„Rozhodně to nebude jeho fyzická krása,“ řekl druhý voják.

„A vy jste vlastně kdo?“ zeptal se Matěj.

„Praporčík Šimon Beran, 31. pluk radiační, chemické a biologické ochrany. Chcete kompletní životopis?“

Matěj nevěděl, jak reagovat.

Beran pokračoval: „Měl jsem se svým týmem dohlížet na nebezpečí kontaminace, ale...“ rozhlédl se po zničené a zakrvácené nemocniční chodbě, „... to už je asi jedno.“

„URNA i zásahovka jsou na cestě,“ řekla Navrátilová. „Chcete se bránit tady, nebo jít ven?“

„Těmhle mrchám bych se radši vyhýbal venku,“ řekl Postler a vzal si od jednoho mrtvého brokovnici.

Matěj v pantoflích přešel zakrvácenou podlahu a ze studených prstů vojenského policisty si vzal pistoli CZ 75.

Beran se na něj zadíval. „Umíte s tím zacházet?“

„Střílel jsem, když jsem byl mladší. Pak nebyly peníze, tak jsem pistoli prodal.“ Matěj zkontroloval zásobník. Jeden další si vzal od opasku mrtvolky.

Ani mu už nepřišlo zvláštní, že sahá na mrtvého člověka.

Najednou to ve vši té bizarnosti byla maličkost. Stačilo pár minut.

Kam to ten skladník dopracoval...

Postler pokrčil rameny. „Tak pojďte a snažte se nikoho z nás netrefit.“

Pantofle klapaly po podlaze.

Nakonec se dostali ven na prostranství. Matěj si všiml dvou převrácených policejních oktávek a jedné od vojenské policie, která vypadala, jako by ji rozřízla obrovská cirkulárka.

V dále po areálu nemocnice pobíhali vyděšení lidé. Kolem auta a budovy leželi další mrtví policisté a vojáci.

A pak to Matěj uviděl.

Asi metr nad zemí se vznášela koule. Tedy vypadalo to jako koule, taková, jaké viděl na záběrech ve zprávách. Zrcadlová koule široká asi metr.

„To je ten... portál?“

„To je to *ono*,“ řekl Beran. „Víme hovno, co to je!“

„Pojďte,“ řekl Postler a zamířil k bráně ven z areálu, ale Matěj zůstal stát a zíral na kouli.

Ruka ho začala pálit víc.

„Strnade!“

On ten portál *cítil*. Jinak si to neuměl vysvětlit. Nějak ho... cítil. Jako by něco z té divné koule proudilo do něj.

Nebo spíš do jeho ruky.

Postler ho vzal za paži a škulbl s ním, až Matěj zavrával a jedna noha mu vyklouzla z pantofle.

„Strnade...!“

„Pozor!“ křikla Navrátilová a namířila na kouli.

Koule se zachvěla a najednou z ní vyskočil další chromový panák. Jako kočka, co vyskakuje z vysokého okna. Najednou tam prostě byl. Jako kdyby vyskočil z jiného prostoru.

Postler si zapřel brokovnici do ramene a vystřelil. A potom znovu. Tvor zavrával. Broky ho zpomalily, ale ublížily mu minimálně. Ostatní se přidali s pistolemi.

Tvor se vrhl na Matěje, ten na něj zamířil, chytil pistoli oběma rukama, ale levá ho šíleně páčila.

I když zabijí tuhle potvoru, z koule vyskočí další, musí ji nějak zavřít. Musí...

Pálení v ruce zesílilo. Najednou mu něco blesklo před očima.

Upustil pistoli a levou ruku natáhl ke kouli.

„Strnade!“

Tvor zavrával pod náporem palby a nakonec se sesul k zemi.

Koule se zase začínala vlnit. Vylézala další potvora.

„Strnade!“

Matěj k ní udělal několik kroků. Chodník v areálu vojenské nemocnice ho studil do bosé nohy, ale nemyslel na to. Ruka ho páčila a on s ní mířil na bránu.

Nevěděl, co dělá, nevěděl, proč to dělá. Ale nakonec to zafungovalo.

Portál se začal zmenšovat a nakonec zmizel.

Pálení v ruce přestalo.

Matěj klesl na kolena.

„Co se stalo?“ ptal se Beran.

„To ta jeho ruka,“ slyšel Matěj Navrátilovou. „Nějak to tou rukou zavřel!“

„Jak jste to udělal?“ zajímal se Postler.

Matěj si připadal, jako by právě uběhl maraton. Jen opatrně zavřel hlavou.

„Já... nevím.“

2.

Porada se konala v budově generálního štábu Armády České republiky. To pro trojici vědců z ČVUT znamenalo, že jim stačilo jenom přejít Kulaták a byli na místě. Jaroslav Šimřík byl jako jediný z trojice dost starý na to, aby v mládí stihl ještě vojnu, ale to mu moc zkušeností nepřidalo. Hlavně když sloužil u radaru na vojenském letišti v Trenčíně.

Na recepci je nechali projít detektorem kovu. Šimříkův kolega Korta šel nadvakrát, protože si v kapse zapomněl klíče. Potom je mlčenlivá vojákyně odvedla do velké zasedací místnosti.

Několik tváří Šimřík poznával. V čele stolu seděl ministr obrany. Po jeho levici generál Zobina, náčelník generálního štábu, a vedle něj generál Kotek, se kterým Šimřík už několikrát mluvil po telefonu. Poznal i jednoho z náměstků, jehož občas vídal v televizi. Asi polovina přítomných byli vojáci. Většina byli muži a až na jednu výjimku bylo všem přes čtyřicet. Výjimku tvořil trochu rozpačitě se tvářící mladík v teplákové mikině, který seděl vedle náměstka ministra obrany.

„Pane doktore Šimříku, vítajte!“ řekl Kotek. „Nejspíš znáte ministra obrany, toto je pan náměstek Jeřábek...“

Postupně představil všechny přítomné – kromě mladíka – a potom se opět otočil na Šimříka. „Toto je doktor Jaromír Šimřík, z ČVUT fakulty elektrotechniky. Konkrétně katedry kybernetiky. A bohužel vaše dva kolegy neznám.“

Šimřík ukázal nejdříve na ženu. „Tohle je inženýrka a doktorandka Tereza Burianová z fakulty biomedicínského inženýrství, katedra biomedicínské techniky. A toto je doktor Adam Korta, z FELu, konkrétně katedra elektrotechnologie.“

Tereza Burianová byla drobné postavy s hnědými vlasy a výrazným tetováním po celé pravé paži. Šimřík věděl, že má pětatřicet, ale působila ještě mladší, což jí nejspíš moc autority mezi staršími pány v sále nepřidalo, ale ona na to byla zvyklá. A nikdo, kdo se jí podíval do velkých očí, nemohl pochybovat o její inteligenci.

Adam Korta měl delší tmavé vlasy a vysportovanou postavu. Byl to typ renesančního člověka, který je celé dny zalezlý na fakultě a po večerech sportuje.

Generál všechny tři vyzval, aby se posadili.

„Proč jste pozvali zrovna tyhle tři vědce?“ zeptal se ministr obrany. „Nic proti vám, samozřejmě. Ale přemýšlím, proč zrovna vy.“

„Nebyl to složitý výběr,“ řekl Kotek. „Potřebovali jsme někoho, kdo je po ruce a má přehled, což byl doktor Šimřík. A ten nám doporučil své dva kolegy. A jak nám poradil, dobré kritérium je také to, že je všechny zajímá science fiction. Protože to, čím se tu zabýváme, je sci-fi, dámy a pánové, nemá cenu tvrdit, že ne.“

Náměstek ukázal na chlapce, který seděl vedle něho. „Proto jsem sem vzal svého syna, on tyhle kraviny taky čte. Tak, Honzo, co si myslíš, že to je?“

Mladík nebyl nadšený, že ho otec takhle udělal středem pozornosti. „Já myslím, že je to portál na jinou planetu nebo do jiné dimenze.“

„Možná bychom měli nejdřív nechat mluvit doktora Šimříka a jeho kolegy?“ nadhodil ministr obrany.

„Souhlasím,“ řekl Kotek.

„Proč tu vlastně není premiér?“ zeptal se náměstek.

„Protože potřebuje pořádat tiskovku a mluvit o té tragédii, co se stala ve vojenské nemocnici. Takový masakr Praha nepamatuje a premiéra víc zajímá veřejné mínění – a přesvědčování voličů, že *jeho* vláda nic nezanedbala,“ řekl ministr obrany. „Výhoda je, že na téhle schůzce si můžeme odpustit mediální přetvářku. Takže, doktore Šimříku, co myslíte, že to je?“

Šimřík sám se za fandu sci-fi moc nepovažoval. Sice vyrůstal na Součkovi, ale ten měl s reálnou vědou asi stejně společného jako libovolná marvelovka. Ovšem věděl, že Burianová i Korta se o žánr hodně zajímají. Burianová dokonce několik sci-fi knih napsala a Korta každou chvíli jezdil na něco, čemu říkal „con“.

Šimřík si odkašlal. „Prosím, berte na vědomí, že spousta věcí, které budeme říkat, jsou spekulace. Možná opřené o nějaké poznatky, ale pořád to budou spekulace.“

Pár posluchačů přikývlo. Šimřík pokračoval.

„První věc: Víme, že koule se objevují po celém světě. Pro zjednodušení jim říkáme portály. Z těch se šíří... proud nějakých malých složených částic, které současná věda nezná, můj osobní odhad je, že v základu jsou to fermiony.“ Viděl, že se nikdo nechytá, a povzdechl si. „Prostě částice, co se zachytávají na vše živé a mají velmi krátký poločas rozpadu. Nejspíš to má na těle už většina z nás. Ty částice podle všeho fungují jako malé přijímače a posilují záření, které vychází z portálů. Záření a částice, které ho zachytávají, spolu pak pomalu rozkládají organickou buněčnou strukturu.“

„Velmi pomalu,“ dodala Burianová. „Bude trvat možná sedm nebo osm měsíců, než to začne negativně postihovat lidi.“

„Co myslíte tím postihovat?“ zeptal se ministr obrany.

„Myslím zabít, usmrtit, vyhladit. NASA tomu říká *Extinction Level Event*. Prostě tyhle portály vyhladí lidstvo. Bude to trvat zhruba rok, ale vyhladí ho.“

Šimřík přitakával, zatímco Burianová mluvila. Zbytek sálu seděl jako opařený a zíral na ně.

„Víte to jistě?“ zeptal se jeden z náměstků.

„Tak jistě, jak to vědět můžeme,“ řekl Šimřík. „Ale mluvil jsem

osobně s kolegy na MIT, Sorbonně, v Utrechtu, z Korejské univerzity vědy a technologie, dokonce i s lidmi z Vatikánské univerzity. Všichni docházejí ke stejnému závěru, jen se neshodnou, jestli jsou za tím mimozemšťani, matička příroda nebo Belzebub.“

„A moji kolegové v CERNu také souhlasí,“ přidal se Korta.

„Tuhle tiskovku fakt nechci vidět,“ zabručel ministr.

„Můžeme to zastavit?“ zeptal se jeden z vojáků. „Jsou to částice, co se připínají na tělo, můžeme to nějak... já nevím... smýt?“

„To ani nemusíte, částice se za pár dnů rozpadnou samy,“ řekla Burianová. „Problém je, že z portálů proudí pořád další a další. Možná půjde zařídit, aby se nezachytávaly, Korejci zkoušejí právě to. Jenže to bude jednak výzkum na hodně dlouho a jednak... no, prostě ty portály to chrlí po celé planetě. Je jedno, když to nebudete mít na těle, pokud budou všude kolem vás. Bylo by to jako snažit se uprostřed sezony alergiků dostávat pyl z oblečení, když se stačí projít po parku, abyste zase nachytali další.“

„A co se očistit a zalézt do bunkru?“ nadhodil ministr obrany. „Jako je ten pod Jaltou, jestli ještě funguje?“

Šimřík pokrčil rameny. „Jistě, pár papalášů by to někde v bunkrech přežilo. Ale co pak? Budete mít planetu se skoro sedmi miliardami mrtvol, a jakmile vylezete, stejně se na vás ty částice znovu dostanou, tak co potom?“

„Nemluvě o tom, že by přežilo tak malé množství lidí, že by nebyli schopni do budoucna nést genetický kód,“ řekla Burianová.

„Genetický kód?“ zeptal se náměstek.

„Rozmanitost. Představte si vesnici, kde bydlí třicet lidí a ti se celé generace žení a vdávají mezi sebou. Těm prvním to moc vadit nebude, ale za pár generací už budou úplně zdegenerovaní.“

„Stačí se podívat na Habsburky, co si po staletí brali bratrance a sestřenice,“ zamumlal Korta.

„Já nevím,“ ozval se někdo. „Ta současná habsburská princezna, co je modelka, je docela kočka.“

„Aby populace dlouhodobě vydržela, bude potřeba mnohem víc lidí, než kolik na pár měsíců nacpete do bunkrů,“ uzavřela to

Burianová. „Nemluvě o tom, jak už tu zaznělo, že z bunkrů byste stejně museli časem vylézt a ten sajrajt by v atmosféře byl pořád.“

Ministr obrany zvedl ruce. „Dobře, dobře, schovat pár papalášů, jak to pan doktor Šimřík trefně označil, asi není řešení. Ale co můžeme dělat?“

„Ty částice samy o sobě nic nedělají a zmizí samy od sebe,“ řekl Šimřík. „Problémem je záření, které přijímají a zesilují. A to vychází rovněž z portálů.“

„A to záření je přesně co?“ zeptal se náměstek.

Slova se ujal Korta. „Je to elektromagnetické záření, portály vysílají ultrakrátké vlny. Pásmová frekvence je kolem osmi set hertzů. Záření se šíří z portálů, má velký dosah, delší, než dokáže lidská technologie.“

„Asi se ztrácíme,“ řekl ministr.

Korta vytáhl mobil. „Všichni máte v kapse smartphony. Zkuste si zobrazit bezdrátové sítě.“

„Toho už jsem si všiml,“ řekl syn náměstka. „Je tam nějaká hatmatilka. Směska znaků jako bezdrátová síť. A doma na wifině taky.“

„Na každém počítači. Frekvence záření je podobná našim telekomunikačním sítím. Osm set hertzů zachytí každý mobil.“

„Tak proto!“ ozval se ministr. „Můj mobil se před pár dny úplně zbláznil. Pořád hází nové sítě a posílá mi esemesku ‚vítejte v Rakousku‘.“

Několik lidí se uchechtlo, ale to spíš podtrhlo tíživou atmosféru, která tu panovala.

„Takže my se na ten mimozemský signál dokážeme napojit?“ zeptal se ministr vnitra.

„Na signál ano, ale našim zařízením to nic neřekne,“ prohlásil Korta. „Počítač nepochopí jazyk. Je to, jako... já nevím, jako když dokážete rozeznat písmo úplně jiné civilizace, ale nechápete jazyk, takže nepochopíte smysl.“

„A proč to ty mobily teda zachycují?“

„To je pásmem. Funguje to na bázi mikrovln. Vlastně hodně podobně funguje síť 5G.“

Náměstek Jeřábek zaúpěl a dal si hlavu do dlaní. „Kurva, zase 5G. To už se konspirátoři poserou úplně! Já tu tiskovku fakt nechci vidět!“

Šimřík se vrátil k tématu a na rozdíl od Burianové a Korty si víc uvědomoval, že tihle lidé nejsou odborníci. Naštěstí dodnes učil spousty prvků a věděl, jak oslovit publikum, jehož jedna půlka nic nevěděla a druhá vyspávala opici.

„Abych to tedy shrnul, dámy a pánové, z portálů se šíří rychlým proudem částice a nějaké záření, a to nás pomalu všechny zabíjí.“

Generál Kotek přikývl. „Takže musíme nějak zavřít portály nebo utnout zdroj záření.“

Generál byl praktický muž.

Náměstek se podíval na syna. „Co jsou vlastně ty portály? Já tomu nerozumím.“

Mladík pokrčil rameny. „Já si to představuju jako z té hry *Portal*.“

Korta se zazubil. „To je skvělá hra! Ano, něco takového. Akorát všechny ty portály mohou vést k jednomu zdroji. A nejspíš vedou, ale...“

Odměl se, když viděl, že většina přítomných to stále nepobírá. Šimřík se nedivil, videoherní reference byly mimo i pro něj.

Musí jim to vysvětlit jinak. Nechtěl používat tu primitivně zjednodušující kravinu s provázkem, ale asi mu nic jiného nezbude.

Bohužel neměl u sebe ani provázek. Na stole však byly papír a propiska. To bude stačit.

„Představte si to takhle. Máte v prostoru dva body.“ Nakreslil propiskou dvě kolečka na protilehlých stranách papíru. „A ty body mají určitou vzdálenost od sebe, ano?“

Přikyvování. To pochopili.

„No a normálně by nám trvalo cestovat z bodu A do bodu B dlouho. Může to být na jiném kontinentu nebo třeba i v jiné galaxii. To je jedno. Představte si ale, že někdo má technologii, kterou dokáže ty dva body přiblížit a udělat tohle.“ Přeložil papír tak, aby se obě kolečka dotýkala, a potom oba body propíchl propiskou.

Na tvářích okolo sedících se zrcadlilo pochopení.

Šimřík si fakt připadal jako mezi prváky. I když ti by mu nejspíš vyjmenovali dva tři filmy, kde ten trik někdo předvedl.

„Takže portály jsou vlastně trhliny v prostoru do jiného místa?“ uzavřel to ministr obrany.

„Přesně tak. Ale je tu háček. Nevytváří se jen tak samy od sebe. Podle všeho jsou po celém světě rozesté nabitě nanotechnologie, mikroskopické kusy technologie, které portál vytvoří, jakmile dostanou signál.“

„Další částice? Jak to, že jsme si jich nikdy předtím nevšimli?“ zeptal se Kotek.

„Protože to jsou částičky velké jako zrnko písku. Neříkal bych tomu částice, i když v současné situaci můžeme polovinu našich učebnic fyziky vyhodit z okna. Zkuste se na pláži přehrabovat v písku a hledat jedno zrnko, co je jiné. Navíc většina z nich byla v horách, v geologicky zajímavých oblastech, a teprve později se dostala na povrch. Ta zemětřesení ve světě před pár dny? Nejspíš znamenala, že se tyhle věci nějak dostávají na povrch.“

Ministr vnitra zvedl ruce. „Moment, moment. Ale proč by ty mimozemské částičky byly zabagrované hluboko v podzemí?“

Šimřík si vyměnil pohled se svými kolegy. „Chcete znát naši teorii? Ale vážně je to pouze teorie.“

„Ano, prosím.“

„Tyhle částičky na Zemi čekaly miliony let. Nepřivezla je mimozemská loď. Možná je aktivovala, ale tohle tu bylo dlouho.“

„Jak dlouho?“

„Já nevím. Berme v úvahu, jak se formovala jednotlivá pohoří, hýbaly se kontinenty. Může to být stovky milionů let, možná ještě déle. Potom částičky dostaly signál a vytvořily portály.“

„A máte i teorii, proč sem došly?“

Náměstkův syn se ozval. „Nějaká mimozemská terraformace? Nebo výzkumná stanice? Něco, co dělali s těmi částicemi?“

„Je to možné,“ připustil Šimřík.

Kotka zajímaly praktičtější věci. „Můžeme je nějak zavřít?“

„V CERNu se o to bezvysledně pokoušeli včera pomocí všemožných jiných částic, ale nešlo to,“ řekl Korta.

„V Americe dělají taky všechno možné,“ řekl Kotek. „A podle posledních zpráv NATO někdy včera došlo k jadernému výbuchu v poušti Gobi. Myslíme si, že se Čína snažila jeden ten portál odstranit atomovkou. A evidentně se to nepovedlo.“

„Navíc i kdyby se to povedlo, po světě jich jsou stovky a vznikají další, to bychom si atomovkami moc nepomohli,“ řekl Korta.

„Než přijde řeč na odstraňování, chtěl bych na rovinu vědět jednu věc,“ řekl náměstek. „Jsou to teda mimozemšťani? Někáká cizí inteligence?“

„Může to být dílo jiného státu?“ zeptal se jeden z důstojníků.

Šimřík pokrčil rameny: „Odpovím nejdřív na druhou otázku: Ani omylem. Tohle není technologie, která by se blížila čemukoli, čeho jsou lidé schopní. A určitě to je cizí inteligence. Nemůže to být nic, řekněme, přírodního. A to ze dvou důvodů. První je, že dva dny předtím, než se po světě začaly objevovat portály, oznámila NASA, že na oběžné dráze Země je cizí těleso. Mimozemská loď, chcete-li. To vzápětí potvrdila ESA i Roskosmos, a dokonce i Čína. Podle orbitální mechaniky by za několik dnů mohli ten objekt spatřit i kosmonauté na Mezinárodní vesmírné stanici pouhým okem.“

„A to UFO vysílá portály?“ zeptal se ministr obrany.

„Korelace se nerovná kauzalitě, ale lze to předpokládat,“ řekla Burianová. „Rozhodně to souvisí.“

„A pokud chcete jasný důkaz inteligence, tak tu jeden takový máme,“ přidal se Šimřík. „To střílení ve vojenské nemocnici. Portály se objevují po celém světě, ale mimozemšťani zaútočili přesně na místo, kde ležel jediný známý případ člověka, který byl tím portálem... nějak... řekněme chycen. Částička vyvolávající portály se dostala do jeho ruky a nějakým způsobem ho ovlivňuje. A když jste začal se zavíráním portálů, tak tenhle člověk je jediný, kdo portál dokázal zavřít. Sám neví jak, ale dokázal.“

„A ti mimozemšťani se ho pokusili zabít,“ řekl Kotek. „Báli se ho.“

To už bylo téma, u kterého si generál byl jistější v kramflecích.

Mimozemšťany a ohýbání prostoru nechápal, ale dokázal pochopit, že člověk z vojenské nemocnice je důležitý cíl.

„Ano, přesně tak,“ řekl Šimřík. „Přesně tak.“

„A co víme o tom chlapovi?“ zeptal se náměstek. „Čím je zvláštní?“

Slova se ujala Burianová. „Je to jednoduše obyčejný člověk ve špatnou chvíli na špatném místě. Jmenuje se Matěj Strnad, pochází z Mostu, je mu třicet osm let. Podle všeho stál zrovna na místě, kde se měl vytvořit další portál. Ta částice – portálové zrnko, chcete-li – mu přistála na kůži a místo vytvoření portálu se na něj přichytila a uvolnila energii, která zabila všechny kolem. A pak Strnad nějakým způsobem dokázal portál ovládat. Jako by si pomyslel, že ho chce zavřít, a on se zavřel.“

„A z toho zavřeného portálu zbylo zrnko, podle kterého jsme odhadli, co portály vytváří,“ řekl Korta. „Teď to máme v laboratořích na fakultě a studujeme to.“

„A co ten Strnad? Máte nějakou teorii?“

Burianová se podívala na kolegy. „Pochopila jsem, že pan Strnad nebyl na světě jediný, kdo se takhle připlctl do cesty portálu. Jeden potvrzený případ je i ve Skotsku, ale tam dotyčný hned zemřel spolu s ostatními v okolí. A něco podobného je hlášeno i v Indii. Nejspíš toho na světě bude víc, ze spousty míst v Africe nebo Asii nedostaneme zprávy tak rychle.“

„A čím je tedy pan Strnad jiný?“

„Není jiný. Nebo ne tak, jak myslíte. Jen jeho tělo ty nanočástice dokázalo stabilizovat. A myslím, že vím proč. Ale bude to další šílená teorie.“

Ministr obrany mávl rukou. „My už máme stejně všichni hlavy jak pátrací balony. S chutí do toho.“

„Pan Strnad trpí psoriázou. Lupénkou. Jak asi víte, ta se projevuje zarudlou vystouplou kůží. Strnad to má nejvíc na levé paži. A z nějakého důvodu to nanočástice stabilizovalo.“

„Proč zrovna lupénka?“

„Nevíme. Je to mimozemská technologie, netušíme, jak bude reagovat s čímkoli. Vzpomínáte na Wellsovu *Válku světů*?“

„Myslíte ten film s Cruisem?“

„O tom ve slušné společnosti nemluvíme. Myslím knižní předlohu. Mimoszemšťani skoro vyhladili lidstvo, ale neměli protilátky proti pozemským nemocem. A podobně může ta nanotechnologie nějak reagovat s lupénkou. Nevíme.“

„Rozhodně nenavrhujeme brát dobrovolníky s lupénkou a zkoušet to na nich!“ ujistil honem všechny přítomné Šimřík.

Ministr obrany jen pokrčil rameny. „Nezavrhujeme to rovnou, třeba na to časem také dojde. Ale vrátíme se k původnímu tématu. Může pan Strnad portály zavírat?“

„Panu Strnadovi se to nějak povedlo, ale sám neví jak ani jestli to bude možné zopakovat. Jsme úplně na začátku. Ale budeme s ním pracovat. Problém je, že nemůže jen tak obletět svět a vypínat portály jeden po druhém. Nestihl by to a pořád se objevují další.“

„Takže nějaký seznam lupénkových dobrovolníků by se výhledově šikl,“ řekl Kotek.

„Možná, pane generále, ale já si myslím, že bychom spíš měli zrazit zdroj těch signálů.“

„Mimoszemskou lod?“

„Ano, pokud to vysílá ona.“

„Proč by ne? Přiletěla sem a potom to začalo.“

„Ano, jenže aktivovala částičky, které už na planetě byly. Je možné, že tu toho je víc. Ukryté v horském masivu nebo v podzemí. Osobně si myslím, že mimozemská technologie, která vytváří portály, je tady. Mimo jiné proto, že z mimozemské lodi nezachycujeme skoro žádné signály, podle všeho je hodně malá, ale ty signály z portálů jsou někde na Zemi. Podle mě je tu generátor, který ty částičky vytváří.“

„A nikdo si toho za celou lidskou civilizaci nevšiml?“ zabručel ministr.

Korta si povzdechl. „Jak často za celou lidskou civilizaci někdo kutal třeba do Himálají? Pokud je to uprostřed horského masivu, nevíme, kde to může být. Krucinál, může to být klidně pod Milešovkou! A navíc lidská civilizace tu zase tak dlouho není. Ještě nedávno jsme se všichni rvali s mamutama.“

„Dobře, dobře,“ řekl Kotek. „Ale víme, kde je mimozemská loď, a víme, že se ji nejspíš Amíci v příštích pár dnech pokusí sestřelit. Pokud to vyjde a portály se vypnou nebo alespoň přestanou chrlit ty věci, co nás zabíjejí, bude to vyřešeno?“

„To nepochybně,“ souhlasil Šimřík. „Otázkou je, jestli se mimozemská civilizace, která tady před miliony let umístila malé částičky na otevírání portálů, zalekne rakety, kterou po ní vystřelíme.“

„Já nejsem vědec, ale mám rád vojenskou historii,“ řekl Kotek. „Kmen Zulu taky šel s klackama proti britským puškám a fungovalo to.“

„Pokud máte dost lidí s klacky,“ řekl jiný důstojník.

„A co ty potvory, které vyskakovaly z portálů, aby zabily Strnada, pokud to teda opravdu bylo kvůli Strnadovi?“ řekl ministr obrany. „To byli ti mimozemšťani. Viděl jsem fotky, vypadalo to jako chromový panák.“

„Já byla na Karlovce, když to pitvali,“ řekla Burianová. „Nebo se to snažili pitvat. O pitvání vlastně moc nešlo. Ono to bylo živé jenom podle velmi volné definice. Ale rozhodně to nebyl *ten* mimozemšťan. Působilo to spíš jako... promiňte mi to zjednodušení. Jako bojový robot. Parta kamarádů chemiků udělala rozbor. Tělo to mělo složené z chromu, zinku, křemíku, uhlíku, menšího množství spousty jiných věcí a pár slitin, které neznáme, ale z nám známých prvků. Když jsme udělali radiokarbonovou analýzu, zjistili jsme, že ti tvorové nemohou být starší než pár hodin. A všechny ty věci pocházely ze Země. Podle nás to mimozemšťané vytvořili čistě proto, aby zabili pana Strnada.“

„Takže něco jako replikátor ze *Star Treku*?“ zeptal se mladík.

„Spíš si to představuji jako hodně pokročilou 3D tiskárnu. Je umístěná na Zemi, možná právě v nitru nějaké hory, a odtamtud to vyslali portálem. To přidává teorii, že to, co nás ohrožuje, je někde na Zemi. Ale můžeme se mýlit.“

„Já bych také dodal, že portál u vojenské nemocnice se objevil až několik dnů po tom, co tam dovezli Strnada,“ řekl Korta. „To portálové zrnko tam muselo být nebo se tam postupně dostalo z podzemí, když mimozemská inteligence zjistila, že tam je Strnad. Proto

ty otřesy těsně předtím. A vojenská nemocnice je vlastně také na kopci.“

Šimřík poznal, že na přítomné to už opravdu byla moc velká nálož informací.

Mimozemská 3D tiskárna, likvidace světa pomocí malých částic, které portály foukají po Zemi, mimozemská loď na oběžné dráze a „vyvolený“, co dokáže vypínat portály díky tomu, že má lupénku.

To by bylo moc na každého.

„Kde je ten Strnad teď?“ zeptal se ministr obrany.

„Na Sinkuleho koleji ČVUT.“

„Na koleji?“

Korta pokrčil rameny. „Potřebovali jsme ho dát někam blízko našich laboratoří. Je zotavený, tak jsme ho dali tam, je srpen, stejně jsou prázdniny. Je to tady přes Kulaťák v Zikovce.“

„Nemůže být kontaminovaný?“

„V téhle chvíli asi stejně jako zbytek planety. Nemá smysl to řešit. Jeho karanténa se stejně porušila, když na něj zaútočili v nemocnici. Jakkoli blbě to zní, pánové a dámy, teď už na nějaké karanténě nezáleží.“

*

„Pojďte dál, Libore,“ řekl brigádní generál Lukáš Kotek a Libor Postler udělal několik kroků do generálovy kanceláře. Nebyly tu skoro žádné osobní předměty, žádné diplomy na zdech nebo fotografie. Kotek stál v čele Velitelství kybernetických sil a informačních operací, které mělo ústředí v Brně. Tuto kancelář mu přidělili dočasně.

Postler Kotka znal, byl náčelníkem speciálního výcviku v 601. skupině speciálních sil, když tam Postler začínal. Samozřejmě že byl vysoko nad kapitánem – tehdy jen nadporučíkem – a vídal se s ním pouze zřídkka. Fakt, že mu začal najednou říkat „Libore“, nevěstil nic dobrého.

„Posadte se,“ nadirigoval ho generál k židli před svým stolem.

„Díky, pane.“

„Chtěl jsem vám poblahopřát, jak jste to zvládl v té nemocnici. Nikdo z nás tomu úplně nerozumí, ale Matěj Strnad je klíčovou osobou pro naši národní bezpečnost.“ Usmál se. „Podívejte se, jaký žargon používám! Národní bezpečnost? Spíš planetární bezpečnost! Nebo přežití druhu? Vlastně nikdo neví, co Strnad dovede a proč, ale shodneme se, že je důležitý. A vám se povedlo udržet ho naživu.“

„Ano, pane. Ale přišel jsem o dost lidí.“

„Ano, vím. Tři naši kluci z 601., dva chemici a pět lidí od vojenské policie. Nemluvě o tom, kolik tam zahynulo státních policajtů, personálu nemocnice a pacientů. I tak, zvládl jste situaci dobře, lépe než kdokoli jiný. Před chvílí jsem byl na velké schůzce generálního štábu, kde byli i ministři obrany a vnitra a jejich náměstci. Většina z nich se vůbec nechytá. Takhle věc, co se stala se světem, je úplně vykojela. Nemají představu, jak to řešit.“

„Chápu, pane,“ řekl Postler neutrálně.

„Jak jste se k tomu dostal vy?“

„Byl jsem zrovna v Praze na školení o výcviku. Potom mě najednou povolali, ať jdu do vojenské nemocnice hlídat nějakého VIPáka. Všechno jsem se potom dozvěděl za pochodu.“

Kotek se uchechl. „Jo, to už tak je. Holt nemáme speciální jednotku, která by řešila mimozemšťany, tak vzali někoho od Šestky, kdo byl po ruce. A když jsme u toho, mě ministr obrany jmenoval velitelem operace Portál. Tak tomu opravdu začali říkat, není to moc inovativní.“

„A proč vás, pane?“

„Ze stejného důvodu jako u vás. Byl jsem po ruce a nezmrzнул mi mozek, když se tu najednou objevili mimozemšťani. Teda, spíš bych měl říct, že mi nezmrzнул úplně. Pořád si občas říkám, že tohle se přece nemůže stát. Každou chvíli čekám, že se vzbudím s kocovinou v Brně a zjistím, že to byl hodně divnej sen.“

„Vidím to podobně, pane.“

„Vy jste byl v Afgoši, co?“

„Ano, pane. Dvakrát. 2015 a 2019.“

„Dostal jste se do křížku s Tálibánci?“

Postlerovi bylo jasné, že Kotek tohle dávno ví a jen sleduje jeho reakce. No co, generálové si to mohli dovolit. „Ano, pane. Hlavně při druhém turnusu. Naši patrolu přepadli poblíž Šindáandu. Jeden z mých kluků tam přišel o nohu.“

„A při prvním umístění jste hlídali naše zastoupení v Kábulu, že ano?“

„Ano, pane.“

Generál přikývl. „Vypytávám se vás, protože chci, abyste pokračoval v hlídání Strnada. Pořád nevíme, co s ním je a co se bude dít. Může se proměnit v mimozemskou zombii, ale spíš myslím, že ta jeho schopnost zavírat portály se nám bude hodit, ať už vědci vykoumají cokoli. Rozhodně je pro nás důležitý a mimozemšťani se ho už jednou pokusili zabít. Chci, abyste ho udržel v bezpečí.“

„Pane, ale tohle není, na co jsem byl cvičený...“ namítl automaticky.

„Na tohle nebyl cvičený nikdo z nás, Postlere!“ Z Libora byl jednou zase Postler. „Při troše štěstí to bude jen nudná služba a budete prostě tomu chlapíkovi z Chomutova dělat chuvičku.“

„Je z Mostu.“

„To je jedno. Ale v horším případě po vás půjdou ti mimozemští panáci, nebo co to bylo. Pak chci, aby byli po ruce ti nejlepší. A my opravdu nevíme, co se bude dít a kam nás výzkum zavede. Vědci mají ale docela dobrou představu, a zatímco vlády a celé NATO přemýšlí, co mají dělat, vědátoři si přes Messenger napíšu s kamarádama ze Švýcarska nebo USA a hned se na něčem domluví. No prostě, abych to shrnul... Vaší povinností bude chránit Strnada a být k ruce celému projektu. Já tomu velím, a pokud se rozhodnete podniknout nějakou operaci, budu to muset schválit. Předpokládám, že vědci a Strnad nezůstanou jenom zavření na ČVUT.“

„To ne, pane.“

„Dobře, první věc. Chci, abyste si vybral dvanáct nebo čtrnáct vojáků, kteří budou ve vašem nejužším týmu. Já dám dohromady vojenské policajty a chemiky a výsadkáře, kteří budou tvořit zajištění, ale vy si jmenovitě vyberte pár lidí. Asi chcete lidi ze Šestky, co?“

Postler si to chvíli převaloval v hlavě. Šestka v armádě říkali jeho 601. skupině, čímž se běžně mátlí civilisté. Nakonec přikývl. „Ano, pane.“ Dal mu pár jmen svých starých kolegů z jednotky. „Ale ještě bych si vzal Berana a Navrátilovou.“

„To je ten chemik a vojenská policajtko, co přežili nemocnici?“

„Ano, pane.“

„Chemiky a vojenské policajty přidělím k ČVUT tak jako tak.“

„Ano, pane. Ale chci zabránit syndromu skupinového myšlení, nebo jak se tomu říká, pane.“

„Nechte si ty blahosklonné kecy, já vím, co to je!“

„Pardon, pane. Prostě všichni moji kolegové ze Šestky do určité míry uvažují jako já. To je dáno výcvikem, zkušenostmi. Ale sám jste říkal, že se tady setkáváme s něčím úplně jiným a neznámým. Potřebuju lidi s jinou perspektivou. A Beran i Navrátilová už měli zkušenosti se zabíjením těch potvor. A taky bych k nám vzal vojenského lékaře a lidi z dalších jednotek.“

„Nemají z té nemocnice trauma? Přece jen Navrátilová tam přišla o celou svoji jednotku. A Beran vlastně taky.“

„Pane, jak jste sám podotkl, nikdo z nás není na něco podobného cvičený. Všichni z toho máme trauma, PTSD, jak se tomu říká.“

„Co jsem vám povídal o blahosklonnosti?!“

„Omlouvám se, pane. Prostě, ano, Navrátilovou i Berana proklepne psycholog stejně jako všechny ostatní, které sem přijmu. Mě by měl nejspíš taky. Ale pravdou je, že všichni máme nějaká traumata. A všichni to nějak kompenzujeme.“

„Tak dobře. Gratuluju, kapitáne. Právě jste dostal dost možná nejtěžší úkol své kariéry. A rozhodně nejbizarnější.“

3.

Matěj Strnad opět přišel o mobil, když musel rychle utéct z nemocnice, ale Navrátilová mu donesla nový, samsung, který někteří vojáci fasují jako služební.

A tak mohl Matěj, ubytovaný na studentských kolejích, konečně zavolat mámě.

Rozhovor byl samozřejmě trochu zvláštní, plný ujišťování, že je opravdu v pořádku a ne, nemůže se vrátit domů. Na to se maminka zeptala, jestli ho zavřeli, Matěj musel říct, že ne, ale nějak mu bylo jasné, že by ho nenechali jen tak vykecat podrobnosti. Zajímalo ho, jak by to bylo ošetřeno právně. Ne že by toužil po tom jít teď jen tak domů. V jeho 1+1 ho momentálně nic nečekalo, možná tak plíseň, která se mu vždycky začne rozrůstat nad oknem, když je dlouho pryč. Ale to byl asi ten nejmenší problém – vzhledem k tomu, že se mu momentálně na paži rozrůstala jiná plíseň. Mimozemská. A na tu bohužel savo stačit nebude.

O tom se mámě nezmiňoval. Nebyla hloupá, vůbec ne. Bylo jí jasné, že armáda a vědci asi jen tak nepožádali skladníka z Mostu, aby jim pomáhal. Matěj to zahrál do autu tím, že řekl, že je tu jako jediný, kdo přežil portál v Hřensku.

Mámě bylo jasné, že je v tom něco víc, ale pochopila, že její syn o tom nechce mluvit. Matěj o tom možná ani mluvit nesměl, ale o utajení mu nikdo nic taky neříkal.

Teď seděl v ubytovně na kolejích, díval se na telefon a přemýšlel, komu by ještě mohl zavolat. Asi by mohl cinknout exmanželce, možná by mu dala k uchu malého Hynečka, ale nějak si nebyl jistý. Možná by měl zkusit zjistit něco o Eliščiných rodičích a zavolat jim, ale možná ani to nebyl dobrý nápad.

Co bych jim řekl? „Ahoj, já jsem Matěj, našel jsem vaši dceru na Tinderu, na prvním rande jsme oba usoudili, že to nemá budoucnost, a vlastně o ní ani nic nevím, ale rozhodli jsme se, že spolu pojedeme na výlet, kde zemřela. Upřímnou soustrast, nashle!“ Social skills level nekonečno.

Z rozjímání ho vyrušilo zaklepání na dveře. Jeho kolejová buňka byla teoreticky pro čtyři studenty, ale přidělili ji jenom jemu. Na chodbě u dveří stál dokonce vojenský policista, což by nepochybně ostatní ubytované studenty zaráželo víc než mimozemská invaze. Ale koleje byly teď v srpnu ještě vesměs prázdné.

„Dále.“

Dovnitř vešla Dana Navrátilová. Baret měla tentokrát zastrčený ve stehenní kapse u kalhot, a tak si Matěj konečně všiml, že má krátké černé vlasy. Líbila se mu. Na Tinderu by jí asi zkusil napsat. Ramena měla jako někdo, kdo o sebe pečuje, a pohybovala se sebejistě. Nesla dvě velké igelitové tašky. „Zdravím, pane Strnade. Tohle je pro vás.“

„Co to je? A jinak, vím, že by to měla navrhopvat ženská, ale proboha, nechte si toho pana Strnada, já jsem Matěj.“

„Dobře, ahoj, já jsem Dana.“ Podala mu tašky. „Poslali mě, ať ti nakoupím něco na sebe. Pokud ses teda té nemocniční košile už nabažil.“

Matěj nemocniční košili vyměnil, byla od krve a jiných věcí. Vojáci mu dali nějaké špatně padnoucí oblečení, ale nebylo to ono. Na jeho žádost, jestli by si nemohl zajet pro věci do Mostu, se netvářili moc nadšeně.

Matěj tedy tašky ochotně přijal.

„Jsou tam trička, džíny, ponožky, boty, spodní prádlo. Snad jsem tvoji velikost odhadla správně.“

„Díky moc,“ Matěj se na ni podíval. „To je to, čím tě vojenská policie zaměstnává?“

„Jo. Nějaká americká feministka by o tom nepochybně nadšeně napsala pohoršený příspěvek na svůj blog, že na tohle poslali ženskou. Vlastně mi zatím nikdo neřekl, co mám dělat, stejně jako Beranovi, a tak jsme si hodili mincí. On šel pro jídlo, já pro oblečení. Hoď to na sebe, potom tě doprovodím do budovy FELu. Už na nás čekají. A Beran tam přijde i s obědem. Snad obstará něco dobrého.“

*

„Doufám, že máte rádi KFC,“ řekl Beran, když na stůl, u kterého seděli tři vědci, Matěj a Navrátilová, skládal dva velké kyblíky.

„To je super,“ řekl Adam Korta a začal si nandávat.

„Koukám, že pán je gurmán,“ zabručela Navrátilová.

Beran pokrčil rameny. „Přišlo mi to jako optimální řešení. Hlavně s ohledem na to, že KFC je hned přes Kulaťák.“

„Aspoň víme, co je hlavní důvod.“

Matěj si mlčky nandal jídlo. Když začal jíst, všiml si, že vědci, kteří se představili jako Tereza Burianová a Jaromír Šimřík, po očku koukají na *tu* ruku. Jakmile sem přišel poprvé, Burianová a pár dalších lidí mu ji zevrubně zkoumali. Dokonce z ruky vzali krev a zkusili vzít i kousek látky, kterou tam měl, a poslali všechno na rozbor.

Matěj tušil, že ho teď čeká druhé kolo testů, ovšem zároveň nikdo nevěděl, jak přesně ho mají testovat. Celá místnost mu připomínala učebnu fyziky u něj na gymplu. Když byl mladý a dělal si velké oči, že půjde na vysokou, šel na gympl. Tam se mu moc nedařilo, ale nejvíc nesnášel fyzikáře, pana Radoslava Bláhu. Profesor Bláha – jak se středoškolským učitelům říkalo – měl jasné zásady, nedovoľoval

nikomu mluvit, a pokud jste se na něco zeptali, začal vás důkladně ponižovat a naznačovat, že jste debil, když to nevíte. Matěj byl jeho oblíbenou obětí, protože Bláha byl typ, co si náhodně vybere studenty, které bude podporovat, a jiné, které bude potápět. Matěj patřil do druhé kategorie. Ve svých sladkých šestnácti až devatenácti letech se děsil hodin fyziky a pana profesora Bláhu nenáviděl.

Nevěděl, proč si na něj teď vzpomněl. Bylo to jenom tím, že mu to připomněla ta místnost? Nebo se bál vědců na cokoli zeptat, aby ho nezačali ponižovat stejně jako Bláha?

Matěj možná byl poměrně velký, vousatý, sebejistě vypadající chlap, ale neměl rád, když ho někdo shazoval.

Naštěstí se tihle vědci netvářili, že by to měli zapotřebí. Vlastně vypadali, že vědí stejné nic jako on.

Šimřík začal: „Povězte mi, pane Strnade...“

„Matěji, prosím.“

„Dobře, Matěji. Chci se zeptat, snažil jste se přemýšlet trochu nad tím, jak jste tehdy vypnul ten portál?“

Matěj si na papírový tácek nandal kuřecí stehno. „Já opravdu nevím, pane doktore.“

„Jarku.“

„Jarku. Seběhlo se to hrozně rychle... nevím.“

„Myslíte, že to můžete nějak ovládat... myšlenkami?“ zeptal se Korta. „To by bylo super!“

Matěj se usmál a kousl do masa. „Já opravdu nevím!“ řekl s plnou pusou. „Nevím, co mi to dělá. Vím, že to v tu chvíli začalo příšerně pálit.“

„To jsem zkoumala,“ řekla Burianová. „Já myslím, že v tu chvíli vám skrz ruku začal proudit nějaký... náboj, nebo jak to nazvat. Možná to bylo blízkostí portálu. Teď čekám na výsledky testů.“

„Ale vy jste na místě nějakou částici našli, žejo?“ zeptal se Beran. „Něco jsme sbírali, když Matěj omdlel po tom, co zavřel portál.“

„Nevím, jestli bych tomu říkal částice,“ řekl Korta. „Pracovně tomu někdo začal říkat portálové zrnko. Je to vlastně zrníčko písku. Částice jsou spíš ty mrchy, které vylétávají z portálů a pomalu nás

zabíjejí. Teda... to jsou spíš nanočástice. Nebo jim taky můžeme říkat nanity. Ale to je jedno. K věci, portálové zrnko tam zůstalo. Teď je v mé laborce.

Vím, že to latentně přijímalo signály, zkusím na to různé frekvence, ale nic to nedělá. Nejspíš tyhle malé mrchy čekaly, až dostanou signál.“

„A podobná věc se dostala do mojí ruky?“ zeptal se Matěj.

„Jo. Nejspíš ano. A asi i v kombinaci s těmi nanočásticemi. Možná právě ty způsobují, že se to ve vás rozrůstá, nevím. Vlastně bych rád porovnal to, co dělá vaše ruka a jak ty signály fungují na ni. Až dojdete, samozřejmě.“

„A neřikali jste, že ty malé nanočástice, co létají z portálů a pomalu nás všechny zabíjejí, jsou také přijímače?“ zeptala se Navrátilová.

„Jo. Ty signály jsou opravdový problém. A i to bych rád porovnal s Matějovou rukou.“

Ozvalo se zakokrhání.

„Pardon, to je můj mobil,“ řekla Burianová. Utřela si ruce a vzala smartphone. „Přišly mi výsledky z laborcky.“ Chvilí četla. Občas se po očku podívala na Matěje a potom zase četla.

„Nebude se mi to líbit, že?“ zeptal se Matěj.

„Spíš se potvrdilo, co už zjistili v nemocnici. Ta látka, kterou máte v ruce, je ze stejného materiálu jako zrníčka, co vytvářejí portály. A také potvrdili moji teorii, že vaše lupénka tomu nějak napomáhá.“

„Co s tím má co dělat moje lupénka?“

„Nejvíc zasažená je vaše levá ruka. Ta látka se šíří po kůži zasažené lupénkou a kožní choroba zároveň tu věc neutralizuje nebo zpomaluje. Možná to je důvod, proč to můžete ovládat.“

„Tím, že mám lupénku?“

„Já si to krucinál nevymýšlím, jenom spekuluju, ale zatím to vychází z dat, která máme k dispozici. Ale ještě je tu něco. Ta věc se ve vaší paži šíří. Ne jenom podél zasažené kůže, ale i do svalů a tak.“

„Možná proto mi ta ruka na portál vlastně vystřelila sama od sebe?“

„Možná. Ale... zatím se to šíří jen po paži. To je dobré.“

Matěj odložil ohlodanou kost a sledoval mladou vědkyni. „A až to nebude po paži?“

„Já nevím. Nevím, co to bude dělat. Ale kdyby se to dostalo hlouběji... a zasáhlo vaše vnitřní orgány... nevím.“

Matěj si vzpomněl na video, které jednou viděl na YouTube. S rohatým králíkem. Podle všeho měl králík nádor, který mu obrůstal hlavu. Vypadalo to jako rohy. Působilo to strašidelně, ale králík evidentně netrpěl. Jenže Matěj si zároveň uvědomoval, že králíka to časem zabije, protože mu nádor obrostne hlavu a on nebude moct jíst a dýchat.

Proč ho napadlo, že je taky takový králík?

Najednou neměl chuť k jídlu.

Celé lidstvo dost možná mělo něco přes půl roku života. Jak dlouho ale vydrží on?

*

„Víte, co nechápu?“ řekl Korta, když na Matějovu ruku přidával snímače. „Proč ta mimozemská inteligence vyhlazuje lidstvo tak pomalu.“

„Vy někam spěcháte?“ zeptal se Matěj.

„Ne, ale přemýšlejte nad tím. Ta věc dokáže vytvořit zabijácké stroje, viděli jsme, že signály uvolnily energii, která kromě vás zabila všechny na lodce ve Hřensku. Vyrobit ničivou zbraň by pro ně nebyl žádný problém. Tak proč to dělá takhle pomalu?“

„Máte nějakou teorii?“

„Ne, nemám. To, co dělají, je vlastně hrozně jednoduché. Pokud tedy připustíme, že to je civilizace, která létá meziplanetárně a ovládá nanotechnologie. Ale i tak mi přijde, že to jde udělat mnohem rychleji a efektivněji.“

„Možná jde o tu jednoduchost,“ nadhodil Matěj. „My nevíme, co to je za mimozemšťany – tyjo, netušil jsem, že tohle kdy řeknu! Můžou nás chtít začít ovládat jako ve *Vládcích loutek*.“

„To pochybuju. Já myslím, že zabijácké zombie by z nás už udělali, kdyby chtěli nebo mohli.“

„Super, díky, hned jsem klidnější. Ale může jít o mimozemšťany jako ze *Dne nezávislosti*. Nebo o Borgy jako ze *Star Treku*... Víte, kteří byli Ferengové?“

„Já jako kluk koukal spíš na *Xenu* a pak na *Hvězdnou bránu*. Ferengové... byli to ti, co měli hlavu jako velkou... no...“

„Prdel, jo, přesně. Ale byli to obchodníci, kupci. A vždycky se snažili šetřit, kde mohli.“

„A jak to souvisí?“

„No říkal jste, že tenhle způsob vyhlazování lidstva je vlastně s ohledem na možnosti té civilizace poměrně jednoduchý, ale je to zdoluhavé a asi by vymysleli efektivnější způsob. Jenže co když jde právě o tu jednoduchost? Neboli lacinost?“

„Jak to myslíte?“

„Někdo chce vyhladit lidstvo, ale má na to omezené prostředky. Čekali jsme mimozemské lodě, které budou bojovat proti našim stíhačkám, bombardování z oběžné dráhy. Ale místo toho nás pomalu zabíjejí nanočásticemi. Třeba je to pro jejich civilizaci levné.“

Korta se zasmál. „Planetární anihilace objednaná z AliExpressu?“

„Něco takového.“

„Pravda. No... na tom něco bude. I když si neumím představit, proč by tak pokročilá civilizace musela takhle šetřit. A když jsme u toho, proč na nás prostě nehodí asteroid? To by bylo úplně nejlevnější. Dopadli bychom jako dinosauři.“

Matěj přemýšlel. „Něco mě napadlo, ale nechci to zakřiknout.“

„Jen do toho.“

„Proč by nás mimozemská civilizace chtěla likvidovat?“

„No, může to být omyl. Jako když se sonda ve *Star Treku* snažila kontaktovat velryby.“

„Aha, tak přece z *Treku* něco znáte. Kdyby to bylo jenom záření, tak bych věřil, že to může být neúmyslná nehoda, ale když se mě – a cíleně mě – pokusili v té nemocnici zabít, tak to nehoda být nemůže.“

„Pravda.“

„No, a tak mě napadlo, že možná tuhle planetu chtějí. Nechtějí lidi, ale planetu.“

„Pravda, ale to záření zabíjí i zvířata.“

„Tak nechtějí lidi a zvířata, to je jedno.“

„Pravda. Pravda,“ Korta příkyvoval. „Já mám sci-fi rád, netušil jsem, že to někdy i zažiju.“

„Povídejte mi o tom! Já se fakt bavil, když jsem šel tehdy do kina na *Den nezávislosti*. Nevěřil bych, kdyby mi někdo řekl, že se to stane i ve skutečnosti.“

„Neurazte se, ale máte hodně otevřenou mysl a znáte sci-fi a... no... překvapilo mě to... ehm... u...“

Matěj se zasmál. „U skladníka?“

„No ano.“

„Sci-fi jsem měl vždycky rád. Pak jsem ho začal číst i v angličtině. Rok a půl jsem byl za prací v Anglii, tam jsem myl okna, ale dost jsem se naučil jazyk. I když většina mých kolegů byli Poláci.“

„Jezdíte na cony?“

„Párkrát jsem byl, ale většinou není čas ani peníze. Proto jsem taky před lety seknul s historickým šermem.“

„Vy jste šermíř?“

„Jasně, mám delší vlasy a vousy, copak není jasné, že jsem šermíř? Ale nebyly peníze, hlavně s dítětem a potom po rozvodu. Tak jsem prodal vybavení. Člověk musí vědět, kde ušetřit.“

„Pravda.“

Korta studoval údaje na monitoru svého notebooku. „Vycházejí z vás signály. Podobné jako z toho portálového zrnka, které jsme přinesli.“

„Um hmm...“

„Pálí vás ruka?“

„Ne.“

Korta se poškrábal na hlavě. „Můžu zkusit úplnou pitomost?“

„S tím, co se děje posledních pár dnů, to už je jedno.“

„Pravda. Předtím jste ten portál ovládl myslí, i kdyby jen latentně.“

Zkuste se teď soustředit na svou ruku a říkat si, že chcete vysílat silnější signál.“

„Cože?“

„Jen to zkuste.“

Matěj si povzdychl.

Tak jo, ručičko moje, co mě časem zabiješ. Vysílej, vysílej ten divný mimozemský signál. Ať je to silnější, ještě víc... ještě, ještě!

Takhle to trvalo asi pět minut, než to Kortu přestalo bavit a zvedl hlavu od monitorů. „Žádná změna. Nebo aspoň ne zásadní.“

„Nějaká jo?“

„Síla signálu se pořád mění. Může to být naprosto přirozený jev. Já nevím. Rozhodně je to v řádu statistické chyby.“ Chvilí přemýšlel. „Pošlu ty údaje kamarádovi. Aleš pracuje ve Švýcarsku v CERNu a jeho tým tam studuje portál, který se objevil poblíž. Možná to porovnáme.“ Zasmál se. „Tomu, s čím tady pracujeme, bychom říkali nedostatečný vzorek.“

*

„Tak jsme všichni tady,“ řekl Postler, když se v zasedačce v budově generálního štábu sešel jeho tým.

PR oddělení AČR prý už vymýšlelo, jak se týmu bude říkat, když celé operaci se dostalo názvu Portál. Postlerovi se nelíbilo ani označení „operace“, to naznačovalo, že někdo přesně ví, co se bude dělat, což tady nehrozilo. Prý padaly názvy jako Vesmírné legie, Oddíl Cyrila a Metoděje nebo Protimimozemská vozová hradba. Postler se na to snažil nemyslet.

Shromáždilo se tu devět lidí z 601. skupiny speciálních sil. Všechny osobně znal, se čtyřmi z nich byl v Afghánistánu. K tomu tu byli dva jeho známí ze 43. výsadkového pluku a jeden od 102. průzkumného praporu. K tomu Beran a Navrátilová a také vojenský lékař.

„Spousta z vás se zná. Tady se k nám přidá ještě nadrotmistryně Dana Navrátilová od vojenské policie a praporčík Šimon Beran od

chemiků z 31. pluku. A taky k nám byl z Hradce přidělený vojenský lékař, kapitán Lukáš Müller.“

Vyměňovali si pozdravy, přikývnutí, poznámky.

Postler doufal, že si to sedne. Nebál se rivality mezi jednotlivými složkami, na to se tady moc nehrálo. Ale měl u sebe zprávu psychologa. On sám prý prošel dobře – alespoň mu to tvrdili –, ale psycholog se dost bál právě Navrátilové a Berana.

Oba měli PTSD neboli posttraumatickou stresovou poruchu. Nic neobvyklého, Postler tím trpěl po návratu z Afghánistánu taky. Navrátilová navíc měla předtím nějakou závažnou smrt v rodině a kompenzovala to tím, že se starala o všechny kolem sebe se skoro mateřskou péčí. A teď přišla o celou jednotku a tyhle tendence se ještě vyostřily.

Beran taky přišel o spoustu přátel a kolegů. Jeho kompenzační mechanismus byl, že se všechno snažil obrátit ve vtip a dělat si ze všeho srandu, která většinou nebyla vtipná. Ne že by byla urážlivá nebo nevhodná. Prostě nebyla vtipná.

Psycholog se obával, že neví, jak budou dotyční reagovat. Postler mu vysvětlil, že *nikdo* neví, jak bude reagovat v tom, co se děje ve světě, a pokud Navrátilová a Beran objevili své kompenzační mechanismy, jsou na tom líp než většina jiných.

Postler se znovu rozhlédl po sále. Snažil se vybírat si lidi, o kterých věděl, že umějí přemýšlet za pochodu, ale jednoduše netušil, jak budou řešit tuhle konkrétní situaci.

Rozhodl se do toho skočit po hlavě.

„Tohle by mělo být něco jako první oficiální brífink, ale bohužel vám zatím skoro nemám co říct. Naším úkolem je chránit muže jménem Matěj Strnad. Není zvláštní vůbec ničím kromě skutečnosti, že se na něj zachytila částka toho, co po celém světě vytváří portály. Ti mimozemšťani – a opravdu jsou to mimozemšťani, cizí inteligence nebo jak tomu chcete říkat – se ho už jednou pokusili zabít ve vojenské nemocnici, o tom jste všichni slyšeli. Portál tam navíc předtím nebyl, takže se dá předpokládat, že nějaké částčky, které vytvářejí portály, se teprve mohou objevit v podstatě kdekoli.“

Hodil doprostřed stolu několik fotografií. „Tohle jsou fotky bojových panáků, se kterými jsme se střetli v nemocnici. Poslal jsem vám to všem i na e-mail. Vypadalo to jako chromová postava a čepele, co to mělo místo rukou, prošly skoro všim. Když to analyzovali, zjistili, že těla byla udělaná z chromu, uhlíku a dalších prvků. Špičky čepelí byly tenčí než cokoli, co dokáže vyrobit naše současná technologie, takže je jedno, jestli máte helmu nebo neprůstřelnou vestu, čepel vás prostě zabije, když si je pustíte k tělu.“

„Mají palné zbraně?“ zeptal se rotmistr Jan Melša. Postler ho znal z dob, kdy Melša kryl Postlerův ústup v Afghánistánu, zatímco táhli raněného druha.

„To je dobrá otázka. Žádné, o kterých víme. Ale to neznamená, že se v budoucnu nestřetneme s něčím, co je má. Víím, že ta věta zní jako příšerný klišé, ale musíme čekat neočekávané.“

„Jak se ty potvory dají zabít?“ zeptal se nadrotmistr Martin Bečvář. Jeden ze tří přítomných s tmavozeleným baretem průzkumníků. „Pochopil jsem, že jste měli jen pistole.“

Postler se podíval na Navrátilovou, ta promluvila. „Pistole a pár lidí mělo brokovnice, ale ty byly skoro nefunkční. Pistolemi jsme je zlikvidovali, ale každého jsme museli zasáhnout několikrát, než se složil. Není to jako člověk. Jejich krunýř je dost pevný, a i když jsme ho prostřelili, pokračovalo to dál.“

„Tohle alespoň budeme moct řešit,“ pokračoval Postler. „Všichni budeme mít kromě pistolí i nové breny dvojky, a hlavně máme prioritu na protipancéřovou munici.“

Někdo hvízdal. To je zaujalo. Celá AČR měla *velmi* omezené zásoby protipancéřové munice. Postler věděl, že generál Kotek urgentně něco přiohjednává přes své kontakty v NATO a ne úplně legálně obchází ministerstvo obrany.

„Kolik té munice budeme mít?“ zeptal se nadpraporčík Ondřej Kolman, další z Postlerových druhů z Afghánistánu.

„Tolik, kolik jí je. Abych vám to zjednodušil: Momentálně máme prioritu na veškerou protipancéřovou munici, kterou armáda má.“

Další hvízdnutí.

Rotný David Kalbáč zvedl ruku. „A co vlastně bude naším úkolem? Dělat živý štít kolem toho Strnada?“

„Něco takového.“

„A kde je Strnad teď?“

„Nějací vědci s ním pracují na ČVUT na FEL, to je elektrotechnická fakulta. A ubytovaný je tady na kolejích.“

„Takže ho budeme hlídat tam, nebo tady?“

„Tam a kdekoli bude potřeba. To je ten problém, vlastně nic nevíme a netušíme, co budeme muset udělat. Jak to vidím já, naším hlavním úkolem je zabránit Strnadovi a těm vědcům, aby dělali kraviny.“